

ΠΙΤΕΡ ΚΑΡΕΪ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΒΡΑΒΕΙΩΝ BOOKER

ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΙΑ ΑΠ' Τ ΣΠΙΤΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΑΡΓΥΡΩ ΜΑΝΤΟΓΛΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A LONG WAY FROM HOME
Από τις Εκδόσεις Faber & Faber, Λονδίνο 2018
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πολύ μακριά απ' το σπίτι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Peter Carey
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αργυρώ Μαντόγλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: gray318
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρορα

© Peter Carey, 2017
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2630-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2631-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΠΙΤΕΡ ΚΑΡΕΪ

ΠΟΛΥ
ΜΑΚΡΙΑ
ΑΠ' ΤΟ
ΣΠΙΤΙ

*Μετάφραση:
Αργυρώ Μαντόγλου*

Σημείωμα του συγγραφέα

Εκτός από μία ή δύο αξιοσημείωτες εξαιρέσεις, έχω περάσει τη ζωή μου γράφοντας για την αυστραλιανή κληρονομιά μου, εξερευνώντας το αποικιακό παρελθόν μας ή τις πιθανές εκδοχές του μέλλοντός μας. Φαντάστηκα το 1878, το 1975, το 1932 ή, κάποιες φορές, όπως στο *Ο ασυνήθιστος βίος του Τρίσταν Σμιθ*, αντίκρισα την ιστορία μας μέσα από έναν παραμορφωτικό φακό, δηλαδή «θα σας πούμε πως η χρονιά είναι το 426, ώστε εσείς να συμπληρώσετε τις επιταγές σας αναλόγως». Το μυθιστόρημα που τώρα έχετε στα χέρια σας τοποθετείται στο 1954, μια μακρινή εποχή με την οποία μπορώ να ισχυριστώ πως είμαι κάτι παραπάνω από εξοικειωμένος.

Στο παρελθόν έχω επινοήσει χοντρούς άντρες και αριστοκράτισσες, κλέφτες και καλλιτέχνες, απατεώνες, γυναίκες κληρονόμους, πρόσωπα που εκτελούσαν παράνομες αμβλώσεις, χάκερ, Κινέζους βοτανολόγους, κι ενώ πάντοτε πάσχιζα να εντοπίσω τις ιδιότυπες συνθήκες της εισβολής της αποικιοκρατίας και της μετανάστευσης, όσα μας έχουν κάνει αυτό που είμαστε σήμερα, έχω αποφύγει –για λόγους που αυτό το μυθιστόρημα, εντός ολίγου, ίσως και να καταφέρει να αποδώσει δραματοποιημένα– μια ευθεία αντιπαράθεση με το θέμα της φυλής και με το τι μπορεί να σημαίνει το να είσαι ένας λευκός Αυστραλός.

Αυτό είναι το συγκεκριμένο μυθιστόρημα, αυτό που πέρασα ολόκληρη τη ζωή μου μη γνωρίζοντας πώς να το γράψω. Ελπίζω να αποδειχτεί πως είναι ό,τι καλύτερο έχω κάνει, αν έχω,

ωστόσο, αποτύχει, χαίρομαι που έζησα αρκετά ώστε να καταφέρω να βγάλω αυτό το αγάθι.

Θα ένιωθα ντροπή αν δεν το είχα τολμήσει.

Μπάκους Μαρς

33 ΜΙΛΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ

Το να παρακούσει ένα κορίτσι τον πατέρα της είναι μια πρόκληση, ωστόσο υπήρχαν δύο ανάμεσα σε εμένα και στο αντικείμενο του πόθου μου, που ήταν –για να μην πλατειάζω– ένας υπέροχος τυπάκος ονόματι Τις Μπομπς.

Ο πρώτος πατέρας ήταν ο δικός μου. Όταν ανακάλυψε πως εγώ, η μικρούλα του, η Ιρέν, το ποντικάκι του, η λεπτεπίλεπτη δεσποινιδούλα του, είχε, με δική της πρωτοβουλία, προτείνει γάμο σε έναν άντρα κοντοστούπη, έφτυσε τα δημητριακά στο πιάτο του.

Ο πατέρας του Τις ήταν ο δεύτερος. Βγήκε από την πόρτα αγέρωχος και απόλυτα σύμφωνος. Ήμουν μια καλλονή, ένα εντυπωσιακό κοριτσόπουλο έως ότου, στον διάδρομο, δίπλα στον καλόγερο για τα ρούχα, μου έδωσε αφορμή να τον χαστουκίσω.

Η αδελφή μου ήταν μεγαλύτερη και πιο «έμπειρη». Δεν καταλάβαινε τον λόγο που ήθελα έναν τόσο κοντό άντρα. Σκόπευα μήπως να αναθρέψω έναν στρατό από ποντικάκια; Χα, χα, ας γελάσω. Η Μπέβερλι ήταν μόλις ένα και πενήντα και όλη την ώρα διέλυε αρραβώνες, από τον Λαρτς τον ψηλολέλεκα, τον Ντίνο τον γίγαντα, μέχρι εκείνον τον διάσημο ποδοσφαιριστή, το όνομα του οποίου δεν είμαι και τόσο αφελής για να το αναφέρω. Εγώ θα σκιαζόμουν να πιάσω το χέρι του, πόσω δε μάλλον τα υπόλοιπα.

Η Μπέβερλι κοιμήθηκε όπως έστρωσε και αναγκάστηκε να υποστεί και τις συνέπειες, δηλαδή τριάντα ώρες γέννα και παι-

διά με κεφάλια μεγάλα σαν κολοκύθες. Τα δικιά μου παιδάκια ήταν μικρούλια και τέλεια σαν τον πατερούλη τους, με ιδανικές αναλογίες, με υπέροχα συμμετρικά άκρα, μαγουλάκια ροδαλά που κληρονόμησαν από τον Τιτς και χαμόγελο που πήραν από μένα. Η αδελφή μου δεν άντεχε την ευτυχία μου. Θα περνούσε χρόνια ολόκληρα γυρεύοντας τις αποδείξεις πως ήταν «ψεύτικη». Όταν ο πρώτος σύζυγος το έσκασε για τη Νέα Ζηλανδία, μου έγραψε ένα κακεντρεχές γράμμα, λέγοντας πως ενδιαφερόμουν περισσότερο για τον άντρα μου παρά για τα παιδιά μου. Πως για εκείνη ο κόσμος όλος ήταν τα αγόρια της. Ήξερε, μου έγραφε, πως παντρεύτηκα τον Τιτς μόνο και μόνο για τα λεφτά που θα μπορούσα να του αποσπάσω. Ήταν, φυσικά, αναστατωμένη. Και πώς να μην είναι; Είχε παντρευτεί έναν παλιάνθρωπο. Χωρισμένη, «άφραγκη», με παρακαλούσε να πάει να μείνει στο πατρικό μας σπίτι, αυτό που είχαμε και οι δυο κληρονομήσει, την πώληση του οποίου εκείνη πάντοτε κατόρθωνε να παρεμποδίζει. Είχαμε ανάγκη τα λεφτά ο Τιτς κι εγώ; Δε μας ρώτησε. Θα άλλαζαν μήπως τη ζωή μας; Φυσικά. Συμφώνησα έναντι ευτελούς ενοικίου και κράτησα κρυφά τα αισθήματά μου.

Στην Μπέβεργλι άρεσε να επαναλαμβάνει πως ήμουν ξεροκέφαλη, μια ιδέα που είχε ξεσηκώσει από τη μαμά. Επειδή η μαμά με ήθελε ξεροκέφαλη. Τη χαροποιούσε όταν έβλεπε πως έκανα το δικό μου. Ήταν κι εκείνη, η μαμά, κάπως έτσι φυσικά, και ήταν, επίσης, προικισμένη με μια πανέμορφη οδοντοστοιχία και έντονα μήλα, και θα έκανες τα πάντα για να τη δεις να χαμογελάει, ακόμα και πλυντήριο θα της αγοράζες για να μη σταματήσει. Έβαλε τον μπαμπά να της αγοράσει μια Ford, και αυτή ήταν που έφερε τον Τιτς στην πόρτα μας, στο Τζιλνόνγκ της Βικτόριας, στην Αυστραλία. Ήταν η Ευρωπαϊκή Ημέρα της Νίκης, 8 Μαΐου 1945.

Δε θα μάθει ποτέ κανείς τι σχεδίαζε η μαμά να κάνει με τη Ford. Μήπως να οδηγήσει μέχρι το Κόλακ για να δει την αδελφή της μετά την εκκλησία; Αυτή την ιστορία ούτε ο μπαμπάς δεν την έχασε. Ωστόσο δεν είχε καμία σημασία. Υπέγραψε την επι-

ταγή στον πωλητή, τον Νταν Μπομπς, ο οποίος, όπως ανακάλυψα όταν άνοιξα την μπροστινή πόρτα την Ευρωπαϊκή Ημέρα της Νίκης, πρόσφερε και «δωρεάν» μαθήματα οδήγησης, που θα τα παρέδιδε ο γιόκας του. Αχ, Θεέ μου, τι ωραίος που ήταν αυτός ο γιόκας του, τον είδα εκεί στην μπροστινή αυλή μας με τη χαρτονένια βαλίτσα του μια Κυριακή πρωί. Με πληροφόρησαν πως θα έμενε μαζί μας.

Αλίμονο, η καημένη η μαμά δεν έμελλε να βάλει το κλειδί στη μηχανή και όλοι ήταν τόσο ταραγμένοι και απασχολημένοι με την κηδεία, ώστε κανείς δεν σκέφτηκε να πει στον νεαρό πως έπρεπε να φύγει. Δεν είχε κάπου αλλού να μείνει, οπότε άδειασε το πορτοπαγκάζ του και «περίμενε οδηγίες», όπως του άρεσε αργότερα να επαναλαμβάνει. Η Ford ήταν παρκαρισμένη στον ιδιωτικό μας δρόμο, χωρίς καμία ένδειξη πως τώρα πια ήταν και αυτή μέρος της περιουσίας της εκλιπούσας.

Η μητέρα μου αναπαύοταν στο Κοιμητήριο του Μάουντ Ντανίντ και ο καινούργιος μουσαφίρης μας ήταν ο μόνος που με βοήθησε να ξεδιαλέξω τα πράγματά της. Δεν είπε λέξη για το αυτοκίνητο ή για τα μαθήματα που επρόκειτο να παραδώσει στην εκλιπούσα. Με ρώτησε αν ήξερα να οδηγώ. Του είπα πως αν γυρνούσε σπίτι πριν από τις έξι το απόγευμα, θα μπορούσε να πει τσάι μαζί μας. Μέσα σε όλη αυτή τη θλίψη, ο όμορφος, ροδομάγουλος άντρας ήταν η μεγαλύτερη παρηγοριά και δεν θα τα έβγαζα πέρα χωρίς αυτόν. Μου έκοβε την ανάσα. Μαγείρευα για αυτόν και αυτός έπλενε το πιάτο του και με βοηθούσε να τα σκουπίσω. Ήταν νοικοκύρης. Όταν έκλαιγα, με παρηγορούσε. Άφηνε ίχνη από ταλκ στο πάτωμα του μπάνιου.

Τις νύχτες στο Γουέστερν Μπιτς, όπου άκουγες τον απόμακρο ήχο από τις αλυσίδες των παλιών πολεμικών πλοίων που ήταν αγκυροβολημένα στο Ακρωτήριο Κόριο, μου έλεγε ιστορίες του πατέρα του που θεωρούσε αστείες. Ήταν πιο συναρπαστικές από όσο περίμενα. Τα μάτια μου άνοιγαν διάπλατα όταν άκουγα πως αυτό το καταπληκτικό αγόρι είχε σπάσει το χέρι του έχοντας κρεμαστεί από το διαλυμένο μονοπλάνο του

πατέρα του και πως ο γερο-ταύρος τον είχε διδάξει πώς να προσγειώνεται, καθισμένος πίσω από τη θέση του πλοηγού, σπρώχνοντας με τη γροθιά του τη λεπτή πλάτη του έως ότου πιέσει επαρκώς τον μοχλό προς τα κάτω, πως τον εγκατέλειψε σε δυο εργένηδες στο Μπουλενγκαρούκ μέχρι αυτοί να μάθουν να οδηγούν το απόκτημά τους. Ο γιόκας του ονομαζόταν Τιτς, αν και μερικές φορές τον φώναζαν Ζακ, όπως έλεγαν τότε το νόμισμα των έξι πεννών, επομένως Ζακ ήταν το ήμισυ ενός σελινιού ή το ήμισυ μιας στερλίνας που την έλεγαν και μπομπ και που ήταν, φυσικά, και το όνομα του πατέρα του. Τέλος πάντων. Αυτός ήταν για εμένα πάντοτε ο Τιτς, Χριστούλη μου, και φαίνεται πως ήρθα στον κόσμο για να λατρεύω το βασιανισμένο σου κορμί και τη δαιμόνια, χαρωπή ψυχή σου.

Πώς θα μπορούσα να προβλέψω, αγαπητή Μπέβερλι, σε τι είδους ζωή θα με οδηγούσε το αντικείμενο του πόθου μου; Ο πατέρας μας ζούσε ακόμα τη μέρα που τα μάτια μου αντίκρισαν τον Τιτς. Τα μωρά μου δεν είχαν ακόμα γεννηθεί. Δεν ήξερα να οδηγώ αυτοκίνητο. Δεν είχαμε ακόμα μπει στην εποχή του Holden vs Ford. Δεν υπήρχε καν ακόμα το Redex, ο δοκιμαστικός Γύρος της Αυστραλίας, παρότι αυτός υπήρξε ο μεγαλύτερος αγώνας αυτοκινήτων του αιώνα, και αυτή είναι εντέλει η ιστορία που θέλω να διηγηθώ.

Παντρεύτηκα τη μέρα που πήρα το δίπλωμα της οδήγησης. Εγώ οδήγησα τα εκατό μίλια μέχρι το Βαραγκάλ. Έπειτα μετακομίσαμε στο Σείλ, έπειτα στο Μπερντέιλ και ο Τιτς πουλούσε τις Ford για τον πατέρα του, ο οποίος πάντα κρατούσε την προμήθεια. Ο σύζυγός μου ήταν ιδανικός σε όλα σχεδόν και αυτό το ήξερα ακόμα και πριν αντιληφθώ τη μεγαλοφυΐα του, που ήταν και το τελευταίο που θα περίμενε κανείς από έναν πωλητή αυτοκινήτων. Δεν ήξερε να λέει ψέματα, ή έτσι τουλάχιστον φαινόταν. Ποτέ δεν υπερέβαλλε, εκτός αν ήθελε να κάνει πλάκα. Ήταν αστείος, ήταν πειραχτήρι. Μου είπε πως είχε τελειοποιήσει την τέχνη της αποφυγής τρακαρίσματος, παρατηρώντας τις μπάρες πίσω από τις οποίες εργαζόταν.

Μένουμε σε πανσιόν και σε νοικιασμένα δωμάτια και τρώγαμε τόνους ολόκληρους αρνίσιο κρέας, αλλά ήμασταν απίστευτα ευτυχισμένοι, ακόμα και όταν ο πατέρας του ήταν στο διπλανό δωμάτιο. Υπήρχαν φορές που σκάγαμε στα γέλια, κυλιόμασταν στα πατώματα τα απογεύματα της Κυριακής. Αυτό ήταν αρκετό για να είναι κάποιος ευτυχισμένος.

Ο πεθερός μου πάντα καραδοκούσε. Δεν είπα στον Τιτς τα χυδαία πράγματα που μου είχε προτείνει. Δεν τα άκουσε ποτέ, ευτυχώς. Ούτε έμοιαζε να προσέχει τις προσβολές που του έκανε. Ο Νταν Μπομπς δεν ήταν ωραίος άντρας και χτένιζε τόσο συχνά τα μαλλιά του, που στο τέλος του έπεσαν. Ο Τιτς δεν έβλεπε τη ματαιοδοξία. Καθόταν εκεί και άκουγε τον τρακαδόρο να κομπάζει ατελείωτα για τα κατορθώματά του. Χρόνια ολόκληρα τα κατάπια αυτά έως ότου ο γέρος βρήκε μια γυναίκα από τη Μελβούρνη που τον ανεχόταν. Όταν ανακοίνωσε τη συνταξιοδότησή του στη *Warragul Express*, δεν πίστευα στα μάτια μου.

Ο Νταν κρατούσε αποκόμματα από εφημερίδες, μια ολόκληρη ζωή σε ένα λεύκωμα. Είχε την πρώτη άδεια πιλότου σε ολόκληρη την Αυστραλία. Είχε πετάξει με αεροπλάνα και τον είχαν στις ειδήσεις όταν τα έριχνε. Είχε τρέξει σε αγώνες με Ford από τη Μελβούρνη έως το Σίντνεϊ. Είχε πουλήσει αυτοκίνητα από φάρμα σε φάρμα στη λασπώδη περιοχή με τα βουστάσια του Γκίτσλαντ και στα ηφαιστειώδη υψίπεδα του Σάνμπερι, όπου και έκανε δουλειές με την παλιά μέθοδο, δηλαδή άφηνε τον γιο του πίσω για να παραδώσει τα μαθήματα οδήγησης. Αποσυρόταν άραγε από το παιχνίδι ή μήπως αυτή η «συνταξιοδότηση» ήταν μια ακόμα ευκαιρία για να γράψουν για αυτόν;

Η Ίντιθ ήταν ήδη επτά χρόνων. Ο Ρόνι είχε μόλις γεννηθεί. Τον έχωσα στην κούνια του για να βοηθήσω να μεταφέρουμε τα πράγματα του παππού του με το τρέιλερ. Ο Ρόνι ξύπνησε χεσμένος και νηστικός, αλλά δεν πήγα να τον φροντίσω πριν ρίξω έναν μουσαμά πάνω στα γλιτσιασμένα παλιοπράγματα του Νταν. Και ακόμα και τότε περιμένα, μέχρι να δω εκείνα τα πίσω κόκκινα φώτα να στρίβουν και να χάνονται στη γωνιά του Λοντζ.

Σύντομα λάβαμε μια κάρτα από την «Κυρία Ντόναλντσον», η οποία συστήθηκε ως η «οικονόμος» του ηλικιωμένου. Έπειτα κατέφθασε ένας φάκελος με ένα απόκομμα από το *Mordialloc Advertiser*. Εκεί παρουσιαζόταν ως έμπορος μετάλλων. Η κυρία Ντόναλντσον ανέφερε πως είχαν μια «μεγάλη» πίσω αυλή. «Ο «Ντάι» είχε βάλει μια ταμπέλα στην είσοδο: Ο ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. Πουλούσε διάφορα αναμνηστικά από τον πόλεμο και σποραδικά κάποιο αυτοκίνητο. Έστησε άλλη μια ταμπέλα: «ΑΝ ΔΕΝ ΤΟ ΒΡΕΙΤΕ ΕΔΩ, ΔΕ ΘΑ ΤΟ ΒΡΕΙΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΓΗ». Ήρθε και μια φωτογραφία: είδαμε πως είχε «μετατρέψει» την μπροστινή βεράντα και τώρα στηριζόταν πάνω σε προπέλες αεροπλάνου.

ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΑΠΟΣΥΡΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΓΟΥΑΤΛ.

Ο Νταν ποτέ δε μας ζήτησε ευθέως λεφτά. Αντιθέτως, εμφανιζόταν κρατώντας, ας πούμε, μια τρόμπα νερού μιας Ford του '46. Ο Τιτς δεν τη χρειαζόταν, αλλά δεν μπόρεσα ποτέ να τον κάνω να αρνηθεί κάτι στον πατέρα του.

Η Μπέβερλι λέει πως πάντοτε έκανα το δικό μου, αλλά ήταν η Μπέβερλι εκείνη που έκανε το δικό της, αρνιόταν να πιάσει μια δουλειά ή να μετακομίσει από το σπίτι μας στο Τζιλόνγκ. Ήταν αρκετά λεφτά χαμένα εκεί και με αυτά θα μπορούσε ο Τιτς να πάρει μια αντιπροσωπεία, αλλά δεν μου το ζήτησε ποτέ, δεν μαλώσαμε ποτέ, ποτέ δεν επέμεινε.

Όταν ο Νταν μας άφησε για να φορτωθεί στην κυρία Ντόναλντσον, βρήκα ένα σπίτι προς ενοικίαση στο Μπάκουκς Μαρς, μια μικρή πόλη σε μια αγροτική περιοχή, την οποία ο Τιτς γνώριζε από παλιά και έτρεφε ελπίδες να στήσει εκεί μια επιχείρηση με μεταχειρισμένα αυτοκίνητα, ώστε να γίνουμε κάποια στιγμή και οι ίδιοι πωλητές της Ford. Διάλεξα το σπίτι με αυτή την ιδέα κατά νου. Είχε μια τεράστια αυλή και μια μεγάλη αποθήκη, ένα παράπηγμα στο πίσω μέρος, που απλωνόταν κατά μήκος του φράχτη. Ο Τιτς κοκκίνισε από τη χαρά του.

Θα μπορούσε να πει κάποιος πως η ιστορία αρχίζει σε αυτό το σημείο, στον χώρο της επικείμενης επιχείρησης, υπό το

άγρυπνο βλέμμα του γείτονα της διπλανής πόρτας, ενός ξανθού εργένη με θεληματικό πιγούνι και χωρίς πισινό, με το παντελό-
νι του σφιγμένο με ένα ζωνάρι, ζαρωμένο πρόσωπο, βαθιές κά-
θετες ρυτίδες στο μέτωπό του. Με βρήκε με τη φόρμα μου και
με ένα κατσαβίδι στο χέρι. Αυτός κρατούσε ένα σουρωτήρι, λες
και ήταν δώρο, και είδα τον μελαγχολικό ενθουσιασμό του απέ-
ναντι στα παιδιά και σκέφτηκα πως δεν θα ήταν καλή ιδέα να
είμαι ευγενική μαζί του, καθώς όλα στη ζωή αρχίζουν με την
ευγένεια.

Δεν είχαμε σκοπό να τον εκμεταλλευτούμε.

Η Ιρέν Μπομπς λατρεύει τη γρήγορη οδήγηση. Ο άντρας της είναι ο καλύτερος πωλητής αυτοκινήτων στη δυτική Βικτόρια. Μαζί θα συμμετάσχουν στο Redex Trial, στον άγριο γύρο της Αυστραλίας, όπου δύσκολα επιβιώνει οποιοδήποτε αυτοκίνητο. Μαζί τους θα είναι ο ψηλός, αδύνατος, ξανθομάλλης πλοηγός Γουίλι Μπαχούμπερ, νικητής σε ραδιοφωνικό σόου και αποτυχημένος δάσκαλος, που θα αναλάβει να τους πληροφορεί για τις στροφές και τις διασταυρώσεις, διαβάζοντας έναν χάρτη. Τελικά, χωρίς προειδοποίηση, θα καταλήξει να τους απομακρύνει από τη χώρα που γνωρίζουν.

Αυτή η συναρπαστική, με καταιγιστικούς ρυθμούς ιστορία, που αλλιώς αρχίζει και αλλιώς τελειώνει, έρχεται να μας θυμίσει τον τρόπο που οι Ευρωπαίοι κατέκτησαν έναν αιώνιο πολιτισμό, εφευρίσκοντας έναν υψηλό στόχο και διαπράττοντας εγκλήματα καθ' οδόν.

ΔΕΙΤΕ ΕΔΩ
ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΓΙΑ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19997

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ